

Arrest

nr. 319 641 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Bosnische nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Haar eerste verzoek om internationale bescherming werd kennelijk ongegrond verklaard door het Commissariaat-generaal omdat zij niet aannemelijk had gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde mogelijke problemen met haar vader in geval van een terugkeer naar Bosnië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft haar bewering dat zij in Bosnië niet over een eigen woning en werk beschikte en er derhalve bij terugkeer nergens terecht kon en geen toekomst heeft, werd opgemerkt dat het hier louter sociaaleconomische motieven betreffen die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Bovendien werd geoordeeld dat uit haar verklaringen een zekere mate van zelfredzaamheid blijkt, dat zij bovendien nog steeds over familie in Bosnië beschikt en nog steeds contact met haar oom langs moeders kant in Sarajevo onderhoudt. Uit haar verklaringen viel dan ook niet af te leiden dat zij bij terugkeer naar Bosnië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de door haar advocaat aangehaalde discriminatie bij terugkeer naar Bosnië omwille van haar etnische origine werd geoordeeld dat zij niet aannemelijk maakte dat in haar hoofde sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de door haar aangehaalde medische/psychische problemen betreft werd geoordeeld dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 299 981 van 12 januari 2024.

In het kader van haar huidig verzoek houdt verzoekster vast aan de verklaringen afgelegd in haar eerste verzoek. Zij stelt expliciet geen nieuwe elementen te hebben voor dit verzoek en geeft hierbij te kennen dat de reden waarom zij nu een verzoek indient een loutere voortzetting is van de redenen van haar eerste verzoek. Zij geeft te kennen nooit naar Bosnië te zullen terugkeren. Zij herhaalt niet te weten waar zij heen moet in Bosnië en stelt er niemand te hebben. Zij heeft er ook geen toekomst. Haar problemen in Bosnië – aangehaald in haar eerste verzoek – zijn nog steeds actueel. Ter ondersteuning van haar huidig verzoek legt zij volgende documenten (kopieën) neer: haar nationaliteitsdocument; haar geboorteakte; en een document van Fedasil, van 08/02/2024, waarin wordt besloten dat zij heden enkel recht heeft op medische begeleiding ten laste van Fedasil.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op haar verzoek om internationale bescherming. Zij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat zij niet wenst terug te keren naar Bosnië omdat zij niet weet waar zij heen moet, er niemand heeft en er voor haar geen toekomst is. Voorts bevestigt zij dat de problemen in Bosnië - aangehaald in haar vorig verzoek - nog steeds actueel zijn. De conclusies getrokken bij haar eerste verzoek gelden aldus nog steeds.

(ii) haar documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Haar identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist. Dat zij heden enkel recht heeft op medische begeleiding ten laste van Fedasil wordt niet betwist, maar is niet dienstig in de beoordeling van haar vrees ten opzichte van Bosnië.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen

aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst

Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

9. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar Roma origine, en stelt verder dat zij geen huisvesting, inkomen of netwerk heeft in Bosnië-Herzegovina.

De Raad wijst op hetgeen werd (vast)gesteld in het arrest nr. 299 981 van 12 januari 2024:

“3.3. Voorts dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Zoals uitgebreid wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, wordt dit in verzoeksters geval niet aangetoond. Evenmin valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Bosnische autoriteiten verzoekster op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

(...)

5. De verzoekende partij uit in haar betoog ter terechtzitting de kritiek dat er in de beschikking onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden dat in casu onvoldoende rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. De door de commissaris-generaal geformuleerde motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Zo wordt in de bestreden beslissing, op gemotiveerde wijze onder meer vastgesteld dat de verzoekende partij, ondanks haar jonge leeftijd, over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikt hetgeen blijkt uit haar verklaringen, namelijk dat zij zowel in Bosnië als later in Duitsland school liep en dat zij hier in België toegang heeft gevonden tot de arbeidsmarkt. Daarnaast wordt er aangegeven dat de verzoekende partij nog steeds over familie in Bosnië beschikt en dat zij contact onderhoudt met haar oom langs moeders kant in Sarajevo. Met haar betoog ter terechtzitting dat de oplossing via de oom moederszijde onvoldoende is en niet opweegt tegenover de cultuur die de vader alle rechten geeft, gaat ze er bovendien aan voorbij dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen met haar vader in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Een loutere verwijzing naar verzoeksters Roma afkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbreekt. Zoals reeds in de voornoemde beschikking werd gesteld dient dit in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij wederom in gebreke blijft.

(...)

Wat betreft de vrees van verzoekende partij bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina geen huisvesting meer te hebben en dat zij in extreme armoede zal terechtkomen merkt de Raad op dat deze elementen louter socio-economische motieven betreffen die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

De loutere bewering dat zij geen huisvesting, inkomen of netwerk heeft, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoekster niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Bosnië-Herzegovina sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt

door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

10. Wat betreft verzoekster haar betoog dat zij geen band/binding meer heeft met haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen band/binding meer te hebben met Bosnië-Herzegovina bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

11. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster benadrukt dat zij actueel geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Zij is van Roma-origine, geboren in 2003 en heeft Bosnië-Herzegovina al meer dan vier jaar geleden verlaten, met name in 2019 toen zij zestien jaar oud was. Na een verblijf in Frankrijk is zij in 2021 toegekomen in België en inmiddels is zij meerderjarig. Zij heeft geen enkele band meer met haar land van herkomst en heeft in haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk vermeld dat zij geen enkel contact meer heeft met haar familie aldaar. Zij staat er helemaal alleen voor en haar mogelijkheden tot zelfredzaamheid worden overschat, getuige het feit dat zij nog toegang heeft tot collectieve opvang: bij terugkeer naar haar land van herkomst zou zij niet kunnen instaan voor haar eigen levensonderhoud. Tot slot verwijst verzoekster naar de moeilijkheden die personen van Roma-origine ondervinden in Bosnië-Herzegovina.”

5. Met voormeld betoog brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 juli 2024.

Verzoekster herhaalt de argumenten in haar verzoekschrift waar zij ter terechtzitting benadrukt dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en dat personen van Roma-origine, zoals zijzelf, moeilijkheden ondervinden in Bosnië-Herzegovina. In voormelde beschikking werd hierop reeds geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren tegen de inhoud van de beschikking, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Zij stelt ter terechtzitting nog dat haar zelfredzaamheid wordt overschat, maar brengt hiertoe geen afdoende elementen aan. Reeds in het kader van haar vorig beschermingsverzoek werd vastgesteld dat zij zowel in Bosnië als later in Duitsland school liep en dat zij hier in België toegang heeft gevonden tot de arbeidsmarkt, hetgeen doet blijken van een zekere mate van zelfredzaamheid. De loutere bewering dat zij in België nog toegang heeft tot collectieve opvang doet hier niet anders over denken en toont niet aan dat verzoekster, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, niet de nodige zelfredzaamheid heeft om zelf in te staan voor haar inkomen en huisvesting en in haar levensbehoeften te voorzien.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO